

Oogmeting

Sven Kockelmann beantwoordt venijnige vragen die hij in 'Oog in oog' aan zijn gasten stelde. Bent u asociaal? Ik zit er om de macht de maat te nemen.' *Door Jeroen Kleijne*

OOG IN OOG: BRAM MOSZKOWICZ ZONDAG, NEDERLAND 2, 23:30 UUR

Wat zijn de regels van dit vak? (aan Mart Smeets, 6 juni 2012)

Dat is heel simpel: de regels van dit vak zijn er niet. Dit is een vrij beroep. Er zijn wel wat algemene journalistieke regels. Dat je je uiterste best doet om de waarheid te achterhalen. Dat je hoor en wederhoor toepast. Dat je niet afgaat op geruchten, maar je vragen onderbouwt met feiten. Wat je zegt, moet zo veel mogelijk gecontroleerd waar zijn. Een van mijn drijfveren om dit programma te maken is dat ik vind dat de journalistiek ook een waakhond van de democratie is. Al zijn dat heel grote woorden, in het systeem van 'checks and balances' spelen wij zeker een rol. Bij *Oog in oog* gaat het niet zozeer over de psychologie achter de gast of over zijn drijfveren, maar om de directe confrontatie met mensen met invloed. Of zij doen wat ze beloven en zeggen wat ze doen.

'Ik probeer altijd een verbaal duel aan te gaan, met open vizier.'

Bent u asociaal? (aan Mark Rutte, 30 mei 2010)

Ik blijf in een interview altijd boven de gordel, niet alles is geoorloofd. Hoewel er soms ook persoonlijke zaken aan de orde komen, interview ik mensen zo zakelijk mogelijk. Het gaat mij er niet om iemand boven de enkels af te zagen. Ik ben zelden hard, wel altijd scherp. Aan tafel zitten vaak mediagetrainde mensen. Zij hebben één les geleerd: het maakt niet uit wat de vraag is, je moet altijd je eigen antwoord geven. Daar ben ik niet van. Bovendien leidt dat tot bizarre gesprekken. Ik zit er namens de kijker en

ik wil wel graag antwoord op mijn vraag. Als iemand geen antwoord wil geven, is mijn wedervraag in elk geval 'waarom dan niet'. Bij mij moet je niet met onzinverhalen aankomen, want dan word ik scherp. Daar neem ik geen genoegen mee. Dat is ook mijn rol in *Oog in oog*. Ik ben de 'controleur', ik probeer te toetsen. Zonder meteen de hoofdonderwijzer te zijn tijdens de Citotoets zit ik er wel om de macht de maat te nemen.

Hoe vaak bent u bedreigd? (aan Johan Derksen, 25 mei 2011)

Ik ben fysiek nooit bedreigd en ik heb godzijdank nooit het gevoel gehad dat mensen mij naar het leven staan. Ik krijg weleens 'hatemail' met teksten waar de honden geen brood van lusten. Mensen vinden bijvoorbeeld mijn toon of mijn vasthoudendheid onbeschoft. Gelukkig zijn er ook genoeg kijkers die laten weten dat ze het geweldig vinden. Ik ben liever iemand met voor- en tegenstanders dan het eeuwige zeventje dat iedereen 'wel goed' vindt. Ik hoef niet per se een allemansvriend te zijn. Als mensen mij actief bedreigen, zal ik actie ondernemen. Maar verder mag iedereen vinden wat-ie vindt, liefst binnen het betamelijke.

Huil je makkelijk? (aan Peter R. de Vries, 12 oktober 2011)

Dat gelooft niemand, maar ik huil inderdaad makkelijk. Volgens mij heb ik vorige week nog gehuild, bij zo'n uitzending over kinderen die gepest worden.

Alles wat met kinderen te maken heeft, raakt mij heel snel. Onrecht dat kinderen wordt aangedaan, ongelukkige kinderen, kinderen die gepest worden... Daar kan ik behoorlijk van ontregeld raken. Afscheid nemen kan mij trouwens ook flink raken. Dus al met al ben ik veel sentimenteler dan de meesten mensen denken.

Hoe ijdel bent u? (aan Bram Moszkowicz, 27 april 2011)

Iedere presentator is ijdel, anders gaat-ie niet voor een camera zitten. Maar met het in de spiegel kijken voor de uitzending, valt het reuze mee. Ik heb een fantastische grimeuse, Silvia Koekkoek, die ervoor zorgt dat ik er in beeld goed uit zie. Dat is zeker belangrijk. Als ik een

verkeerde das om heb of mijn haar niet goed zit, leidt dat af. Het is een onderdeel van dit vak om er goed en verzorgd uit te zien. In die zin ben ik ijdel. Maar wil ik graag een bekende Nederlander zijn en herkend worden? Absoluut niet. Wil ik graag goed geworden worden? Dat zeker wel.

Ben je een held? (aan Arnold Karskens, 17 oktober 2012)

Ik doe gewoon mijn werk en ik probeer dat zo goed mogelijk te doen. Het siert Arnold Karskens dat hij zichzelf een held vindt. Ik hou niet van die 'boven het maaiveld'-cultuur die in dit land heerst. Ik ben zelf geen held, maar sommige uitzendingen kunnen wel degelijk een rol spelen in het publieke debat. In dat licht

vond ik bijvoorbeeld mijn gesprek met Henk Bleeker, die op dat moment in de race was voor het lijsttrekkerschap van de CDA, een spannend gesprek. Je zag ineens een heel andere kant van de op dat moment behoorlijk populaire Bleeker. Het is overigens nooit mijn bedoeling om iemand onderuit te schoffelen. Ik probeer altijd een verbaal duel aan te gaan, met open vizier. Er wordt in de gesprekken niet geknipt, *'what you see is what you get'*. In die zin is het een open en eerlijke wedstrijd.

Stel dat u tot president wordt gekozen, wat gaat er dan veranderen? (aan Marine Le Pen, 1 juni 2011)

We hebben in dit land gelukkig een constitutionele monarchie. Maar als

Nederland toch een republiek zou worden, voel ik geen enkele aandrang om leider van een natie te worden. Ik ben blij met mijn eigen rol, ik koester geen politieke ambities. De Lijst Kockelmann zie ik niet snel ontstaan, haha. Ik heb natuurlijk wel een mening, bijvoorbeeld over het debat over de publieke omroep. Alle aandacht van de politiek gaat naar de topsalarissen van een paar presentatoren. Terwijl er hier voor weinig geld kwalitatief hoogwaardige programma's worden gemaakt die ook internationaal hoog staan aangeschreven. Als er nog meer wordt bezuinigd, zoals dit kabinet wil, gaan er echt gaten vallen in de programmering. Programma's waar veel mensen van houden, verdwijnen dan. Dat zou bijzonder jammer zijn. ←